

La Strada al lui Federico Fellini, unul dintre cele mai frumoase filme făcute vreodată, este o peliculă care nu a fost difuzată niciodată după 1989 de vreun post TV românesc, exceptând TVR Cultural, anul acesta. De altfel, motivele de a vorbi despre opera lui Fellini nu prea au existat în ultimii ani, după excelentul ciclu difuzat de Pro TV la începuturi, filmele sale fiind foarte rare la TV.

La Strada este practic filmul care l-a impus pe regizorul Fellini; pînă atunci semnase doar comedii Șeicul alb și I Vitelloni, deci, în 1954, Fellini se afla la începutul unei lungi serii de filme magnifice și unice (caz rar, operă compusă aproape în totalitate din capodopere). Pentru cele două roluri principale, Zampanò și Gelsomina, Fellini i-a ales pe celebrul actor american Anthony Quinn și pe propria soție, Giulietta Masina, cea care i-a rămas devotată pînă la sfîrșitul vieții. Peste trei ani, Fellini o va folosi din nou pe Giulietta Masina, în alt film impresionant, Noaptea Cabiriei, iar ulterior, în 1965, o va mai distribui în Giulietta și spiritele, de un impact mai scăzut.

Nu există cuvinte pentru a descrie felul în care joacă această minune numită Giulietta Masina în cele două filme, La Strada și Noaptea Cabiriei. Filmele trebuie doar văzute pentru a vă simți copleșiți de puterea artei de cea mai înaltă valoare. În ceea ce privește La Strada, nu vă lăsați derutați de încadrarea filmului ca operă a curentului neorealist. Filmul este în primul rînd un film de Fellini, nu are nici o legătură cu dogmele teoretice și cu ideologia acestei mișcări culturale italiene și, deși se referă la două ființe "umilite și obidite", are în plus o poezie și o frumusețe care lipsesc celorlalte opere neorealiste (cu excepția cîtorva filme ale lui De Sica).

Pe Fellini nu-l interesează existența dificilă a muncitorimii italiene imediat postbelice, nu are de altfel nici un angajament ideologic, ci doar să spună o poveste despre sentimente și despre neînțelegerea dintre două ființe umane. Sensibila și naiva Gelsomina îl iubește de fapt pe asprul Zampano, circar ambulant căruia i-a fost vîndută drept asistentă de către familia ei săracă, dar acesta nu își va depăși niciodată comportamentul brutal, pentru a face pasul necesar apropierei de ființa care-l urmează precum un animal credincios.

Este o poveste universală, care va sensibiliza oricînd pe (aproape) oricine, nu se încadrează în limitele strîmte în care au lucrat majoritatea regizorilor italieni din acea vreme (de altfel Visconti și Antonioni abandonează imediat corabia care lua apă a filmului social, recte politic, pentru a-și găsi fiecare vocea proprie atît de inconfundabilă, chiar și De Sica și Rossellini se îndepărtează de linia strictă a curentului). Pe de altă parte, în La Strada Fellini este deja Fellini, anumite secvențe poetice și halucinatorii configurînd stilul său unic, care se va numi în istoria culturii drept "fellinian".

La Strada, Italia, 1954

Regia : Federico Fellini

Cu : Anthony Quinn, Giulietta Masina

Sursa: LITERNET.ro